

Mill. Kr. for Bankernes Vedkommende. Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) har allerede gjort opmærksom paa, at Udbyttet bør ses i Forhold til Aktiekapitalerne. Jeg ved ikke rigtigt, fra hvilket Aar det ærede Medlems Tal stammer, men jeg har nylig set efter i Aarbogen for 1913, hvor Bankernes Aktiekapital er opgjort til ca. 240 Mill. Kr. og Udbyttet til ca. 16 Mill. Kr., det giver, som det ærede Medlem vil se, en effektiv Rente af $6\frac{2}{3}$ pCt. Naar man nu husker paa, at største Parten og de største af disse Banker har oparbejdet denne Virksomhed gennem en lang Aarrække med langt ringere Udbytte, end der nu er Tale om, synes jeg ikke, man behøver at korse sig over, at de nu faar et gennemsnitligt Udbytte af $6\frac{2}{3}$ pCt., og det saa meget mindre, som det slet ingen Rolle spiller, da, som det ærede Medlem fra Nyborg oplyste, dette Udbytte ikke paa langt nær indtjenes paa Grundlag af de øvrige Virkemidler. Bankernes samlede Balance ved Udgangen af Aaret 1913 var 1,570 Mill. Kr., og for at administrere denne Sum faar Bankernes Aktionærer altsaa et Udbytte af $6\frac{2}{3}$ pCt. af deres egen Kapital. Hvis det ærede Medlem har ment at ville stille et Mæglingforslag, for at vi kunde komme til Rette, maa jeg altsaa straks erklære dette Mæglingforslag for uantageligt — hvad vist ogsaa det ærede Medlem gik ud fra.

Der næst foreslaar det ærede Medlem (Jørgen Jensen), at ligesom Sparekasserne er pligtige at anbringe et vist Beløb i Prioritetslaan, skulde ogsaa Bankerne være pligtige at yde Prioritetslaan for en Del af deres Udlaan. Det ærede Medlem foreslaar her en Vej, som efter min Mening er den stik modsatte af, hvad Bankerne bør være indrettede paa. Bankerne bør være indrettede paa at laane deres Penge ud til hurtigt omløbende Forretninger, og den daarligste Fremgangsmaade, en Bank som saadan kan anvende, er netop den at anbringe Pengene fast, saaledes at den ikke hurtigt kan frigøre dem og anvende dem til nye Formaal. Det er en Skæbne, som overgaar de fleste Pengeinstitutter, at de efter nogle Aars Forløb bliver hængende ved nogle Udlaan, som faar en fastere Karakter, end de selv holder af. Det kan ikke undgaas, men det er absolut ikke noget, Bankerne maa tilstræbe. Tværtimod, en Bank har til første Pligt dette at holde alle sine Midler anbragt paa en saadan Maade, at de hurtigt kan skifte

Plads, hurtigt kan tilfredsstille de Behov, der melder sig. Det er heller neppe saaledes, at det ærede Medlem dermed mener, at Bankerne skulde opfylde deres Formaal. Det er altsaa det ærede Medlems Hensigt, at Bankerne skulde opfylde et andet Formaal, som ikke er Bankernes. Det er meget rigtigt, at om end det ikke staar udtrykkeligt i Sparekasselovforslaget, at Sparekasserne er pligtige at anbringe et vist Beløb i Prioritetslaan, saa følger det dog logisk af Sammenhængen, at dette maa blive nødvendigt. Jeg vil dog her gøre opmærksom paa, at denne Nødvendighed ikke er til Stede for alle de Sparekasser, hvis Indlaanskapital andrager indtil 500,000 Kr. Paa dette Punkt har jeg fulgt det Ændringsforslag, som blev stillet og vedtaget her ved anden Behandling i Fjor, nemlig at unddrage fra denne Bestemmelse de Sparekasser, hvis Sparetilgodehavende ikke overstiger 500,000 Kr. Kun for Restens Vedkommende, for de større Sparekasser, maa der af det overskydende kun være anbragt indtil Halvdelen som Laan mod Selvskyldnerkaution, og heraf følger meget rigtigt, at Resten skal være anbragt i første Klasses Sikkerhed. Men dette har sin naturlige Begrundelse deri, at Sikkerheden for Sparerne i en Sparekasse i alt væsentligt skal hvile paa Midlernes Anbringelse. Der er ikke i Sparekasserne noget andet til Imødegaelse af Sparekassernes Risiko end de ubetydelige Garantifonds og de Reservefonds, som Sparekasserne indsamler sig, der heller ikke betyder tilstrækkeligt overfor de store Beløb, det drejer sig om. Sikkerheden maa altsaa ligge deri, at Midlerne anbringes paa en særlig forsvarlig Maade, og dette er Grunden til, at Sparekasserne bør have i hvert Fald en Del af deres Midler anbragt i første Klasses Sikkerhed. Men noget tilsvarende kan man ikke anføre overfor Bankerne, som selvfølgelig ogsaa skal anbringe deres Penge solidt og godt, men hvis Pengeanbringelse alligevel altid er af en anden Karakter, og som derfor imødegaar Risiko paa en særlig Maade, nemlig ved at skabe sig langt større Garanti- og Reservefonds. Forholdet er altsaa dette, at medens Bankerne overfor en samlet Balance af 1,570 Mill. Kr. har en Aktiekapital af 240 Mill. Kr. og en Reservefond paa 56 Mill. Kr., har Sparekasserne overfor en samlet Balance af 923 Mill. Kr. i alt en Reserve- og Garantikapital af $55\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det ærede Medlem vil nok ind-